

కామదహనం

ప్రతి మానవుడి బీరువాలోనూ ఒక అస్తిపంజరం దాగివుంటుందట! వినడమేగాని నేనెప్పుడూ కళ్ళతో చూడలేదు. పుస్తకాలు, బట్టలు, నగలు మరేదైనా విలువైన వస్తువు బీరువాలో వుండడం నేనెరుగుదును. ఐనా బీరువాదాకా వెళ్ళడం ఎందుకు! అస్తిపంజరం మానవుడి శరీరంలో వుంటుందని నాకు నికరంగా తెలుసు.

కానీ మవిషితో వ్యవహరిస్తున్నప్పుడు ఆ వ్యక్తి శరీరంలో ఒక అస్తి పంజరం వుందన్న భావం మనలో లేకమాత్రంగనైనా వుండదు. చెవుల్ని శ్రీకారాలంటాం. కళ్ళు కమలాలంటాం. నాసికను నువ్వు పువ్వుంటాం. పెదవులు దొండపండంటాం. కంఠం శంఖమంటాం. కాని అస్తిపంజరం జోలికి వెళ్ళము, నేను బల్లగుద్ది చెప్పగలను? ఏ ఎక్స్పరే ద్వారానయినా ప్రియురాలి అస్తిపంజరాన్ని ఫోటోతీసి చూపిస్తే, అసహ్యించుకోకుండా వుండగలిగే ప్రేమికుడుండడు!

రహస్యాలు అస్తిపంజరాలలాంటివేమోనని నా అనుమానం.

వికృతమైన అస్తిపంజరాన్ని స్నిగ్ధసుందరమైన శరీరంలో దాచు కున్నట్టుగా, ప్రతి మానవుడు తన నాగరిక ప్రవర్తనకు, సభ్యతాయుతమైన సంస్కారానికి వెనుక కొన్ని వ్యక్తిగత రహస్యాలు దాచుకుని వుంటాడనా నా ఊహ (కాకపోతే అవీహ)

రహస్యాలు పెద్దవీకావచ్చు, చిన్నవీ కావచ్చు లోకంలో ఖూనీలు జరుగుతున్నాయి. దొంగతనాలు దోపిడీలు జరుగుతున్నాయి. చటవిరుద్ధమైన వెయ్యిదురాగతాల్లో శిష్యునికి దొరికే వెన్ని? తప్పించుకునేవెన్ని? ఇలా తప్పించుకున్న దుర్భయాలన్నీ స్వంత బీరువాలాంటి మనసులోపలి మూల గదిలో రహస్యాలుగా నిక్షిప్తమై వుండిపోతున్నాయి. అగ్నిసాక్షిగా పెళ్లాడిన ధర్మపత్ని సైతం ఆ మూల గదిలోనికి తొంగిచూడ్డానికి వీలులేని కేసులున్నాయి. పోలీస్ పెద్ద రహస్యాల సంగతి వదిలేద్దాం. కొన్ని చిన్న

రహస్యాలుంటాయి. ఇవి బహిర్గతం కావడం అంత అపాయకరమేమీకాదు. కాని యిదొక ప్రతిష్ఠకు సంబంధించిన వ్యవహారంలాగా యిలాంటి రహస్యాలను పదిలపరచుకోవడం రివాజు. ఒక పెద్ద మనిషి వున్నాడు. అతడు గుట్టచప్పుడుగా మట్టిబెడ్డలు మ్రింగేస్తుంటాడు. ఆ పని చేయకుండా వుండనూలేదు. తనలా చేస్తున్న విషయం లోకానికి తెలిస్తే ఆ నామోషీతనాన్ని భరించనూలేదు. మట్టి బెడ్డలు ఖాద్య పదార్థాల కోవకుచెందినవి కావు. వాటిని మెసపడం లోకుల దృష్టిలో అసహ్య కారణం. అందువల్ల యిదొక రహస్యక్రియగా నిర్వహించబడడం సబబే! కానీ ఉత్తపుణ్యానికి కొందరు బుద్ధిమంతులు చాలా మామూలు విషయాలకు కూడా రహస్యపు బురఖాలు తగిలించేస్తుంటారు. ఒక సిగరెట్లు కల్పడమే తీసుకుందాం. సంఘంలో ప్రమ్ టాప్ టు బాటం—ఈ పని చాలామంది చేస్తున్నదే! కాని ఒక్కొక్క వ్యక్తి సిగరెట్లతోనూ అగ్గిపెట్టెతోనూ పురబాహ్య ప్రదేశానికి చిత్త గించి, అక్కడ వరుసగా పది సిగరెట్లు మసిచేసి దారిలో రెండుకీళ్ళీలు సేవించి యింటికి తిరిగివస్తూ ఈ ధూమసేవా వినోదాన్ని దొంగనోట్లు అచ్చువేసేటంత రహస్యగా కొనసాగిస్తుంటాడు. మరికొందరికి యింగ్లీషు సినిమాలకు వెళ్లడంకూడా రహస్యమే. అంతేందుకూ. ఇలక్ట్రీకెడ్ వీక్లీలో “చందమామ” నుంచుకుని రహస్యంగా చదువుకునే వయోధికుల్ని నే నెరుగుదును.

కానీ మా చలపతి జీవితంలో రహస్యాలు దాగివుండవచ్చునని నే నెన్నడూ అనుకోలేదు. చలపతి నాకు బంధువుకాడు, మిత్రుడు. బాగా కలిగిన కుటుంబం. స్వస్థలంలోనే మంచి ఉద్యోగం. వయస్సులో, నాకన్నా ఏడెనిమిదేళ్ళు చిన్నవాడు. మాకిద్దరికీ లంకెకలిపిన విచిత్రవస్తువు సాహిత్యం. నేను మంచి పుస్తకాల చిరునామాలు మాత్రమే సేకరించేవాణ్ణి! వాటిని కొనగలిగే అర్థబలమూ, ఆసక్తి రెండూ వున్నాయి చలపతికి. చదివిన పుస్తకం పైన ఆభిప్రాయాలు చెప్పుకోడానికొక శ్రోత కావాలి. నాలాంటి వాళ్ళు కనిపిస్తే చలపతికి జన్మ జన్మాల బంధువులే కనిపించినట్లు: కావలిస్తే ఆఫీసుకు సెలవుచీటి అయినా పంపి తాను సాహిత్య ప్రసంగాల్లో మునిగి

పోవడానికి తయారు. చలపతి ఊహలో సాహిత్య గోష్ఠి ఒక్కటే సత్కార్యం.

పాపం, అలాంటి చలపతికి ఒక్కొక్కప్పుడు సెలవుచీటీ పంపినా సెలవు దొరికేది కాదు. వీల్లేదు, పలానా అర్రంటు పనుంది. తప్పకుండా ఆఫీసుకు హాజరు కావలసిందే నంటూ జవాను కబురు తెచ్చేవాడు. అలాంటి పరిస్థితిలో చూచి తీరవలసిందే చలపతి ముఖం నెల జీతానికి పాలుమారి, ఒడలని కుర్చీకమ్ముకునే దురవస్థ శత్రువుకై నా వద్దబాబూ అన్నదే ఆ ముఖ భంగిమకు వ్యాఖ్యానం. కాని ఉద్యోగం పురుష లక్షణంగాదా! వదలుకుంటే మళ్ళీ దొరికేది గనుకనా! అందువల్ల భుక్తిమీద వలపు. బ్రాహ్మ్యంబుతో పొత్తు అన్నట్లుగా యిటు సాహిత్యమూ, అటు ఉద్యోగమూ రెండూ వదలకుండా పట్టుకున్నాయి చలపతిని. నువ్వు గదిలో కూచుని హాయిగా చదువుకుంటూ వుండు. గోపాలం. నేనా ఆఫీసు పైళ్ళ ఆరణ్యంలోనుంచీ అయిదింటికే వచ్చేస్తానులే...." అంటూ వెళ్ళిపోయేవాడు.

చలపతి అంతరంగికాగారంలో ఏకాంతంగా గడిపే అవకాశం నాకా విధంగా లభించింది.

"కాదంబరి కావాలన్నావుగదూ. ఆ పెట్టెలో వుంది తీసుకో. మొన్న తెప్పించిన పుస్తకాలు ఆ అలమరాల్లో వున్నాయి చూడు...." వ్యవధి లేక పోవడంవల్ల పుస్తకాల ఆ చూకీ మాత్రంచెప్పి ఆదరా బాదరా వెళ్ళిపోతుండే వాడు చలపతి.

ఆ గదిలో పెట్టెలున్నాయి. అలమరాలున్నాయి. వాటి నిండుకూ పుస్తకాలే వున్నాయి. ఆ పుస్తకాలకూ. నాకూ తలుపులూ, తాళాలూ అడ్డుగా లేవు. అందువల్ల కావడానికది చిన్నగదే అయినా నాకొక సామ్రాజ్యంలా వుండేది.

కానీ, ఎంతటి సామ్రాజ్యంలోనైనా జన జీవనానికి ఉపయుక్తంగాని ఎడారులు, శుష్క పర్వతాలు కొన్ని వుండకపోవు. సరిగ్గా నా పాలిటి కలాంటిదే ఒక బీరువా ఆ గదిలో వుంది. అది చలపతి స్వంత బీరువా. విధిగా

దానికొక తాళం వ్రేలాడుతుంటుంది. తాళంతీసి బీరువాలోనుంచి చలపతి దుస్తులుతీసుకోడం నే నొకటి రెండుసార్లు చూచాను. పుస్తకాలు గాకపోయిన తర్వాత అందులో ఎలాంటి నిధి నిక్షేపాలున్నా ఆ సంగతి నా కనవసరం. ఆ బీరువా నాకెందుకూ కొరగాని ఒక వస్తు విశేషం.

కానీ ఉన్నట్లుండి ఒకనాడు నేనా బీరువాను గురించిన ఊహను మార్చుకోవలసి వచ్చింది. ఆపీసుకు వెళ్లే తొందరలో చలపతి దానికి చిలుకువేసి తాళం తగిలించడం మరిచిపోయాడు. పైన ఫాన్ కూడా ఆన్ చేశానేమో. బీరువా తలుపులు మెల్లగా ఒకటి రెండంగుళాల మేరకు తెరుచుకున్నాయి. ఎలాంటి రహస్య ప్రదేశంలో దాచిపెట్టినా పుస్తకాలను పసిగట్టే అతీంద్రియ శక్తి ఒకటి నాకుందని నాకో నమ్మకంవుంది. ఆ విశ్వాసాన్ని వమ్ముచేసిన ఘనత మా చలపతి కొక్కడికే దక్కింది. తలుపుతెరచి చూద్దాను సరిగదా, బీరువాలో ఒక అరనిండుకు నన్ను వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా పుస్తకాలే కనిపించాయి. వార, పక్ష, మాస పత్రికలు పుస్తకాలన్న వర్గీకరణం క్రిందికి వస్తాయోరావో నాకు తెలియదు. ఆ పుస్తకాల్లో ముప్పాతికా మువ్వీసంవంతు పత్రికలే. ఓ పత్రికను పైకితీశాను. ముఖచిత్రంకేసి చూచాను. ఎవతో పాపంలే జన్మని! నేను జాలిపడడం ఆవిడ సరైన తిండిలేక చిక్కిపోయి వుందనికాదు, ఆ యాస్పెక్ట్ లో ఆమె సర్వాంగసుందరంగా వుంది. నూటికి నూరు మార్కులు నిలబెట్టి వసూలు చేయగల అంగసౌష్ఠవం ఆమెది! కాని తిండి తర్వాత మనిషికి బలం ప్రధానం గదా! ముఖచిత్ర సుందరి ఒంటిపైన మూరెడు బట్టయినా లేకపోవడమే విధివై పరీత్యం! పెంచి, పెద్దచేసిన కన్న బిడ్డను దినమొలగా వీధులవెంట పడడానికి సమ్మతించే తండ్రి లోకంలో ఉంటాడా? ఉన్నాడు. ఈ ముఖచిత్ర సుందరిని సృష్టించిన చిత్రకారుడు చేసిన పనే అది! కన్నుదోయికి అన్యకాంతలడ్డమైతే మాతృభావం చేసి మరలడం ఎవరికో మానవోత్తములకే సాధ్యమనుకుందాం. కానీ ఎంత మానవ మాత్రులకై నా దిశమొలగా ఒక ఆడదిగాని, లేదా మగవాడుగానీ ఎదురైతే కళ్ళు మూసుకోవాలనే అనిపిస్తుంది. కాని నేనొకటి రెండు నిముషాలు అనిమిష నేత్రాలతో ఆ బొమ్మవైపు చూచాను. అంతసేపలా చూడగలిగానంటే

అందుకు కారణం నా చుట్టూపట్ల ఎవ్వరూ లేకపోవడం! హఠాత్తుగా నాకో సత్యం తెలిసింది. పదిమందితో కలిసి వున్నప్పుడు చేయలేని పనులు కొన్నింటిని మనం ఏకాంతంలో చేయగలమన్న మాట! ఆ ముఖచిత్రంలోని జవ్వనికూడా ఎక్కడో ఏ బాత్ రూంలోనో, పడకగదిలోనో యిలా వుండి వుంటుంది. అందుకని ఆమెను పట్టితెచ్చి యిలా ముఖపత్రం పైకెక్కించి బజారుపాలు చేయడం ఏం న్యాయం? ఐనా ఈ ముఖచిత్ర మీహాంసలోనే కొట్టమిట్టాడతూ కూచుంటే ఈ పత్రికను ఆద్యంతంగా చదివి చూడడమెప్పుడు?"

గబగబా పుటలు తిరగవేశాను, ఆ పత్రికలో కథలకన్నా బొమ్మలే ఎక్కువ. పేజీకొక బొమ్మ. ప్రతి బొమ్మలోనూ ఒక కొమ్మ. ఆ కొమ్మకొక పురుష వృషభుడు అంటిపెట్టుకుని వుండం తప్పనిసరి. ఏ దేశ చరిత్ర చూచినా ఏమున్నది గర్వకారణం అంటాడు ఆభ్యుదయ కవి. ఇందులో ఏ బొమ్మను, ఏ కొమ్మను చూచినా కళ్ళకు కొట్టవచ్చినట్లుగా కనిపించేది బట్టల కొరత భయానక స్వరూపమే! మానవులు దిగంబరంగా సంవరించడం పదివేల సంవత్సరాల క్రిందటి మాట. ఇప్పుడలా అంత ధైర్యంగా దిగంబరులుగా తిరిగేవాళ్ళు లేకపోయినా, ఆ వాంఛమాత్రం ఏ కొందరిలోనో వున్నట్టే వుంది. ఈ బొమ్మల తీరుతెన్నుల్నిబట్టి చూస్తే! ఈ హావభావవిలాసాలు, ఈ ఆలింగ చుంబనాదులు ఈ శృంగార క్రీడలు లోకంలో లేనివికావు కాని పట్టెమంచం పడక గదిలోనే వుండాలి. స్త్రీ పురుషులు లోపలికి వెళ్ళగానే తలుపులు మూసి పేయబడాలి. ఎవరి శృంగార జగత్తు వారిదిగా ఆ రహాకేళి రహస్యాలు వాళ్ళకు, వాళ్ళ పడక గోడలకే పరిమితంకావాలి. అలా కాకుండా పట్టెమంచాన్ని తీసుకొచ్చి యిలా పబ్లిగ్గా నాలుగు రోడ్ల కూడలిలో వేసుకుంటారా ఎవరైనా? అందునా నాగరికత ఆత్యున్నత శిఖరాలను అందుకుంటున్నట్లుగా భావింపబడతూన్న ఆధునిక సమాజంలో జరగవలసిన పనేనా యిది?

ఎందుకై నా మంచిదని నేనా పత్రికలోని కథల్నికూడా చదవదలచుకున్నాను. శ్రద్ధగా ఐదారు కథల్ని చదివి ముగించిన తర్వాతనే ఊపిరి త్రిప్పుకున్నాను. ఈ రచనల్లో లేనిదీ, వున్నదీ కూడా ఒక్కటే! లేనిది వైవిధ్యం

ఉన్నది సంభోగ శృంగారం. నదులన్నీ సముద్రాని కభిముఖంగా పరుగెత్తి నట్లుగా ఈ కథలోని సంఘటనలకన్నింటికీ చరమలక్ష్యం సంభోగ శృంగారం. ఇందులోనూ ఒక తమాషా. ఈ కథలనుబట్టి చూస్తే భార్యభర్తల మధ్య శృంగారం తన విశ్వరూపాన్ని ధరించే వీలేలేదు. విటీవిటుల మధ్యనే అది సాధ్యం. ఈ విటీవిటులలో కూడా ఎంత వయో తారతమ్యముంటే అంత మంచిది. సహజ పరిణామాలకన్నా ఆకస్మిక, యాదృచ్ఛిక సంఘటనలకే ప్రాధాన్యం. భార్యభర్తలు పడకగదిలోనే కలుసుకుంటే అది వట్టి చచ్చుకథ. స్త్రీ పురుషులు (ఇంతకుమునుపు ముఖమెరుగని వాళ్లయితే ప్రశస్తం) ఏ పనిమా ఢియేటరులోనో, రైల్వేస్టేషనులోనో కలుసుకుంటే ఆ కథ అక్కడితో రసకందాయంలో పడినట్లు. ఈ కథలోని మగవాడి నిఘంటువులో కులాంగన, సౌశీల్యం, పాతివ్రత్యంలాంటి పదాలు మచ్చుకై నా కనిపింపవు (అతగడు సాధారణంగా ఒంటరిగా ఓ గదిలో వుంటాడు. చుట్టుపట్ల గాలాలు వేస్తాడు) లోకం లోకమంతా వేశ్యావాటికగానే భావిస్తాడు. అందుకు తగ్గ వాళ్లే ఆడమనుషులు కూడా! వాళ్లు శరీరాన్ని గుడి అనుకోరు. సత్రమను కుంటారు. ఊర్వశిలా వావి వరుసల్ని లెక్కపెట్టరు. శూర్పణఖలా పరాయి మగవాణ్ణి ప్రథమ వీక్షణంలోనే కామిస్తారు. వరూధినిలా ఆ యింపే పర బ్రహ్మమనీ. అంతకంటే కావలిసిందేమీ లేదనీ అనేస్తారు. కానీ పైన పేర్కొన్న పురాణాంగలకు తమ ప్రయత్నంలో కృతకృత్యత లభించినట్లు మనం వినలేదు. కానీ యిక్కడి ఊర్వశులకు, వరూధినులకు, శూర్పణఖ లకు ఆ లోటు లేనేలేదు. అలాంటి మగవాళ్లు. ఇలాంటి ఆడవాళ్లే యిక్కడ హీరో హీరోయిన్లు.

బస్సుల్లోను రైళ్ళలోను కొందరు యువకులు యితరుల కంటపడ కుండా జాగ్రత్తపడుతూ ఎంతో దీక్షగా పుస్తక పఠనంలో నిమగ్నులై కనిపించడం నా కప్పుడు జ్ఞప్తికి వచ్చింది. బస్సుల్లోకి రైళ్ళలోకి రాగలిగినవి యిండ్లలోకి దారిదేసుకోక పోతాయా? చదివినా అర్థంగాక పోవడానికి అవేమైనా ప్రబంధాలా? అక్షరం తెలిసిన ప్రతి వ్యక్తికీ యిది అందుబాటులో వున్న సాహిత్యమే!

తరచుగా యిలాంటి అవకాశాలు లభించవు గనుక పనిలో పనిగా మరి

కొన్ని పత్రికలు చూచిగానీ నేను బీరువా మూసివేసే వుద్దేశంలో లేను. పాన కంలో పుడకలా ఓ పత్రిక తిరగవేస్తుండగా అందులో ఒక ఉత్తరం కనిపించింది. కవరుపైన టైప్ చేయబడివున్న చిరునామా చూడగానే ఏదో అనుమానం కలిగింది. అప్రయత్నంగానే కవరులోనుంచి కాగితం తీశాను. అది ఆ పత్రికవాళ్లు చలపతికి వ్రాసిన ఉత్తరం-“మీరు కోరినట్టు మీ రచనలనన్నింటినీ “కామవర్ధన్” అన్న మారు పేరుతోనే ప్రచురించగలము. పోయిన నెల ప్రచురింపబడిన మీ కథ, “జవ్వని నవ్వింది” చాలా బాగుందని మా కార్యాలయానికి వందలకొలది జాబులు వచ్చాయి. మా అభినందనలు స్వీకరించండి”-ఇలా పూర్తయింది ఉత్తరం. నా ఆలోచనకు మాత్రం ఆనకట్టపడినట్లే అయింది.

“బాల్యక్రీడలు కొన్నినాళ్ళు, భామా కుచాలింగనో పరిరభ్యున్నతి కొన్నిన్నాళ్ళు” అన్నారు. చలపతికి బాల్యక్రీడల వయస్సు దాటిపోయింది.

“మారుడు మనవాడుకాడు, ఆతడు
తన మామతో జతచేరినాడు”

అన్న విరహ వర్ణనలోని చందమామ కాలానికి చిహ్నం; ఈ న్యాయాన్నిబట్టి ఇది చలపతిలో కాముడుపుట్టి ప్రవర్థమానం కావడానికి తగిన అదనే కానీ అమాయకుడిలా కనిపించే చలపతిలో కాముడింత భయానకంగా పుట్టాడా? ఇంత భీభత్సంగా వర్ధిల్లుతున్నాడా? కామం పొగరుబట్టిన గుర్రం. మంచి పగ్గం బిగించి అదుపులో పెట్టుకోకపోతే ఈ గుర్రం రథాన్ని ఏ గోతిలోనైనా తోసివేస్తుంది. పగ్గం తగిలించటంలో విలంబనం జరిగినకొద్దీ ప్రమాదమే!

పైకితీసిన పత్రికలన్నింటినీ బీరువాలో భద్రపరిచి తలుపులు మూసేశాను.

పుస్తకంపైన నిలవడానికి బుద్ధి మొరాయించింది. గదిలో పచార్లు ప్రారంభించాను. మనసు పరిపరి విధాల పరుగిడుతోంది. శనిగ్రహం పట్టుకుంటే ఏడేళ్ళు వదలదట. ఇదివరకు చూసిన బొమ్మలు, కథలో వచ్చిన పాత్రలు, దృశ్యాలు ఎంతగా వద్దనుకున్నా మళ్ళీ మళ్ళీ మనసులోకి వస్తు

న్నాయి. అమ్మో, అందులో ఏదో మాదకద్రవ్యం వున్నట్టే వుంది. ఈ విషానికి విరుగుడేమో తెలియడంలేదు. కాసేపు వెలుపలికి వెళ్ళి వద్దామను కున్నాను. హాల్లో వేంకటరామయ్యగారు కనిపించారు.

“రావయ్యా శేఖరం! ఐనా ఆ పుస్తకాల్లో ఏముందిగానీ కాసేపు పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకుందాం కూర్చో. నా కిన్నేళొచ్చాయి గదా, పట్టుమని ఒక పుస్తకం చదివి ఎరగను, న్యూస్ పేపరు మాత్రం ఎడిటర్ అండ్ ప్రింటర్ దాకా చదివేస్తుంటాను. తీరిగ్గా వున్నప్పుడల్లా పడుకొని నిద్రపోవడమే నా పని. అంతగా నిద్రపట్టలేదనుకో. మాట్లాడుతూ కూర్చుంటాను. మాటాడానికి మనుషులే వుండాలన్న పట్టింపులేదు. కుక్క, పిల్లి, ఎలుక ఏది కనిపిస్తే దానితో మాట్లాడేస్తుంటాను. ఈ పుస్తకాలు చదివే దుర్గుణం ఎలాగో మా చలపతికి ఒంటబట్టింది....”

దొరికిన అవకాశాన్ని జారవిడువకుండా “మరయితే తొందరగా పెళ్ళి చేసేస్తే దుర్గుణం తగ్గుముఖం పట్టవచ్చును గదండీ!” అన్నాను.

“అయ్యో రాత! వాడికా ధ్యాస ఎక్కడిది నాయనా!” వంటగదిలో నుంచీ హాల్లోకివస్తూ అందుకుంది శాంతమ్మ. “పెళ్ళి మాట ఎత్తితే చాలు తుర్రన పారిపోతాడు. మొన్నటికి మొన్న మా మాలతి వచ్చి పదిరోజులుండి పోయింది గదా? మాలతంజే మా అన్నయ్య కూతురు. వీడికి దాన్నే చేసుకో బోతున్నాములే! అది పెరల్లోవుంటే వీడు వీధిలో! అది వీధిలోవుంటే వీడు పెరల్లో!....”

అడగాలి తాకిడికి అంతగా చెదిరిపోయే చలపతిలో బూతుకథలు వ్రాసే “కామవర్ధన్” దాగివుండడం విచిత్రమే!

* * * *

మారుపేరుతో చలపతి శృంగార సాహిత్యం సృష్టిస్తున్నాడని లోకానికి తెలియదు. తన ఊహలోకపు యిష్టబోగ విహారాలను ప్రచ్ఛన్నంగా ఒక అజ్ఞాత పాఠకుడు గమనిస్తున్నాడని చలపతికి తెలియదు. తనలోని కామవర్ధనుడు యధేచ్ఛాప్రణయలీలల్లో తేలిపోవడంలో పరమానందం పొందుతుం

డగా నిజజీవితంలో చలపతి ఆ ఆనందానుభవాన్ని చూరగొనడానికి వీలుగా ఒక సంఘటన జరిగింది.

ముసుగులో గుద్దులాట లెందుకు—ఆ సంఘటన పేరే పెళ్ళి!

పెళ్ళికోసం చలపతి రెండుమాసాలు సెలవు పెట్టాడు.

చలపతికి నలుగురు అక్కచెల్లెళ్ళున్నారు. మాలతీ దంపతులు తమ హనీమూన్ కాలంలో ఒక్కొక్క ఆడపడుచు యింట్లో ఒక్కొక్క వారం గడపవలసివచ్చింది. మిగిలిన పది పదిహేను రోజుల్లోనూ వాళ్లు శ్రీరంగం, శివసముద్రం, బెంగుళూరు, బృందావన్ లాంటి రమణీయ ప్రదేశాలు సందర్శిస్తూ ముచ్చటగా చక్కర్లు కొట్టివచ్చారు.

హనీమూన్ ఆనందంగా గడిచినట్లు, తాను మళ్ళీ ఉద్యోగంలో జాయిన్ చేయడానికి వ్రాశాడు చలపతి.

పత్రాకలో ఒకటి రెండు మాసాలుగా కామవర్ధన్ కథ లేనందుకు ఒక పాఠకుడు విచారాన్ని వెలిబుచ్చుతూ వ్రాసిన ఉత్తరాన్ని “లేఖావళి” శీర్షికలో చూచాను. కామవర్ధన్ సెలవులో వున్నాడని ఆ పాఠకుడికి తెలియదు. నేనైనా అతడు కాస్తా లాంగ్ లీవు పెట్టివుంటాడని మాత్రమే అనుకున్నాను.

ఆ పాఠకుడూ, నేనూ కూడా పౌరబద్ధమని తెలుసుకోడానికి కొంత కాలం పట్టింది. నిజం విలకడమీదనే గదా తెలిసేది!

చలపతికి పెళ్ళి జరిగి ఒక ఏడాది గడచిన తర్వాత నేనొక పర్యాయం ఆ వూరు వెళ్ళాను. ఆలోగా నాలుగైదుసార్లు వెళ్ళి రాకపోలేదు. కానీ ఆ వెళ్ళడం సంగతి వేరు! అప్పట్లో నేను విక్రీ నీలిగి హాల్లోకి మాత్రం వెళ్ళగలిగాను. స్వాగతం, సత్కారం, విందూ విశ్రాంతి అన్నీ హాల్లోనే స్వీకరించాను. మిత్రుడి ఆంతరంగికాగారం భార్యభర్తల శయనాగారంగా మారిపోవడం మే యిందుకు కారణం. కానీ ఏడాది గడిచేసరికి పరిస్థితిలో కాస్త మార్పులే చ్చిందనే చెప్పాలి. కానుపుకోసం చలపతి భార్య పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

“హాల్లో కూర్చుంటే నిన్ను నేను చదువుకోనిస్తానా శేఖరం! వద్దువ

బాబూ! నువ్వు గదిలోనే కూర్చో" అన్నారు వెంకటరామయ్యగారు.

ప్రస్తుత విశేషం! చలపతి జంకుగొంకులు లేకుండా బీరువా తెరిచేస్తున్నాడు. బెరుకు బెరుకుగానే నేనా బీరువా లోపల ఆరలన్నీ పరకాయించి చూచాను. ఆడవాళ్ళ బట్టలు, స్నో సీసాలు, పౌడరు డబ్బాలు మొదలైన వస్తువులు కొన్ని కొత్తగా చోటు చేసుకున్నమాట విజమేగానీ ఆ బీరువలో యిప్పుడు మచ్చుకొక అచ్చు కాగితమైనా కానరావడం లేదు!

సాయంకాలపు చల్లటి గాలికోసం ఊరిబయటకు పికారువెళ్ళి అక్కడొక చెరువుగట్టన కూర్చున్నాము. చలపతిని ఆళ్ళర్యంలో ముంచి లేవనెత్తడానికి అదే తగిన సమయమనిపించింది. "చూడు చలపతీ ఒక మాట అడగుతాను. తటపటాయించకుండా జవాబు చెబుతావు గదూ" అన్నాను.

"ఏమిటో అడగు...." మరింత నింపాదిగానే అన్నాడు చలపతి.

"మరేం లేదు "కామవర్ధన్" అంటూ ఓ రచయిత వుండేవాడు. ఒక ఏడాదినుంచీ ఆయిపులేకుండా మాయమయ్యాడు. అతడి ఆచూకీ నీకు తెలిసి వుండాలి ..."

ఒక క్షణంపాటు నా ముఖంలోకి తీక్షణంగా చూచి ఆ తరువాత విరగబడి నవ్వుసాగాడు చలపతి. "ఆచూకీ తెలియకపోతే పోలీసులకు రిపోర్టివ్వలేక పోయావా రాజశేఖరం! ఎలా తెలిసింది బాబూ నీకు కామవర్ధన్ ని గురించి? వాడికి దేవిడిమన్నా అయిందిలే. ఇక తిరిగిరాడు...."

నా కొక విషయం తెలిసింది. రహస్యం తెలిసింది గదా అని చలపతిని లోతువపరచడానికి వీల్లేదు. కొండంత ఆళ్ళర్యాన్ని దిగమ్రుంగి, తిరగబడినవాడితో మరింత సున్నితంగానే వ్యవహరించాలి. ఆందుకని అప్పటికప్పుడు ఒక అబద్ధాన్ని ఆసరాగా తీసుకున్నాను.

"అబ్బే, యిందులో షెర్డ ఇన్ వెస్టిగేష నేముందోయ్ చలపతీ! కాళ్ళూ చేతులూ ముక్కు మొగమూలాంటి అవయవాలన్నీ ఒక్కటే అయినా వాటి కలయికవల్ల ఏర్పడే ఆకృతుల్లో అనంతమైన వైవిధ్యం కనిపించడం లేదా. లోకంలో లక్షమంది రచయిత లున్నారు. కానీ ఎవరికై లి వాడిది, నా దగ్గర

నువ్వు వ్రాసిన ఉత్తరాలు డజన్లకొద్దీ వున్నాయి. కాటావేసి చూచుకున్నానేమో, చప్పున గుర్తుపట్టేశాను....”

చలపతి ముఖం విప్పింది-“అసలేం జరిగిందంటే శేఖరం-వద్దులే! ఇదేమైనా రామాయణమా ఆదినుంచీ చెప్పడానికి సంగ్రహంగానే ముగిస్తాను. అందుబాటులోకి రాని అనుభవం మనిషిని తహతహ లాడిస్తుంది. వివశుణ్ణి జేసి వెర్రెక్కిస్తుంది. అందుబాటులోకి వచ్చిన తరువాత అదెంతటి అసామాన్యమైన అనుభవమైనా చప్పున చల్లారిపోయి వూరుకుంటుంది. అందుబాటులో లేని అనుభవానికి సంబంధించిన ఊహలోనుంచీ పుట్టినవాడు కామవర్ధన్! అనుభవం అందుబాటులోకి రాగానే వాడు తారున మరణించాడు! పూర్ పెలో! పుబ్బలో పుట్టి మఖలో పోయాడు పాపం. పోతేపోయాడేగానీ వాడు పోవడముందే శేఖరం, అదొక విషాదగాథ! వెళ్ళయిన కొత్తలో మేము బంధువుల వూళ్లన్నీటికీ వెళ్ళామని వ్రాశాను గదూ! ఆ తరువాత సుప్రసిద్ధ టూరింగ్ కేంద్రాలు కొన్నింటికి వెళ్ళాము. వెళ్ళిన ప్రతిచోట ఒక గది తీసుకుని బస చేశాము. రెండు మాసాల సెలవు రెండు ఊణాల్లా గడచి పోయింది. త్రిప్పటవల్ల ఒళ్ళు డస్సిపోయిన మాట వాస్తవం! మా ఊరికి తిరిగివచ్చాము, ఎంతగా బద్ధకంగావున్నా అఫీసుకు వెళ్ళక తప్పదు. ఆ రోజే డ్యూటీలో జాయినుకావాలి మరి! సాయంకాలం ఆరు గంటలకుగానీ యింటికి తిరిగి రాలేకపోయాను. ఇంట్లో అడుగుపెట్టేసరికి కమురువాసన సోకింది. “ఏమిటమ్మా! కాగితాలు కాలుతున్నట్టున్నా యెందుకూ?” అని మా అమ్మ నడిగాను. “అదేం శోద్యమోరా బాబూ! కాయితాలై తే బాయిలర్ బాగా కాగుతుందట! తట్టెడు కాగితాలతో ఈ పని మొదలెట్టింది అమ్మాయి. “అదేం పని మాలతీ! బొగ్గులు లేవా ఏమిటి!” అంటూ స్నానాంగదివైపు వెళ్ళాను. మాలతి మాట్లాడలేదు. తట్టెడు కాగితాలు మాత్రం మిగిలి వున్నాయి. చరచరా నా గదిలోకి వెళ్లి బీరువా తెరిచాను. మాలతిపైన నాకా ఊణాన కోపం వచ్చిన మాట నిజం. కానీ కోపాన్ని వెలిగ్రక్కడాని కది తగిన సవయం కాదు. నా వెనువెంటనే లోపలికి వచ్చిన మాలతి అదే బీరువాలోనుంచీ టవల్ తీసుకుంటూ “నీళ్ళు బాగా కాగాయి స్నానం చేద్దురుగానీ రండి” అంటూ ఉపచార వాక్యం పలికింది. నీళ్లు కాగటం కాదు. మసలు

తున్నాయి. చన్నీళ్ళు తోడుకునేసరికి పెద్ద చెవుల అండా నిండిపోయింది. ఒళ్ళలసిపోయేలా స్నానం చేశాను. మాలతి తన చేతిమీదుగా వంటచేసి పెట్టడానికదే తొలిరోజు, వంట దివ్యంగా కుదిరింది. సుష్టుగా భోజనం చేశాను. మంచంపై మేను వాల్చడమొక్కటే తెలుసు. కళ్లు తెరిచేసరికి భక్తున తెల్లవారింది. ఎప్పుడు లేచిందోగానీ మాలతి, ఆపాటికే ముఖం కడుక్కునివచ్చి నిలువుటద్దం ఎదుట తిలకం దిద్దుకుంటోంది. హఠాత్తుగా నా నోటివెంట ఒక ప్రశ్న వెలువడింది. "రాత్రి నేను నిద్రలేచానుగానా మాలతీ" అన్నాను. మాలతి బదులు చెప్పలేదు. మునిపంటితో పెదవిని నొక్కిపట్టడం ద్వారా ఉదికివస్తున్న నవ్వాపుకుంటూ ఆమె "కాఫీ చల్లారిపోతోంది, తొందరగా ముఖం కడుక్కోండి" అంటూ తుర్రున బయటికి జారిపోయింది."

చెప్పడం ముగించి జరిగిన దానితో తనకేమీ సంబంధంలేనట్టు నిశ్చలంగా కూర్చున్నాడు చలపతి. ఎవరు ముందుగా నవ్వుతారోనని పందెం వేసుకున్నట్టగా వుంది పరిస్థితి. చివరకు నేనే ఓడిపోయాను. ★